



מ"ת 14280/04/17 - לורי שם טוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 14280-04-17 ישראל נ' שם טוב ואח'

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקשת	לורי שם טוב
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

רקע דיוני

נגד המבקשת ושניים אחרים הוגש ביום 6.4.17 כתב אישום, אשר לאחר שתוקן מספר פעמים, כולל בחובו למעלה מ-100 אישומים. עניינם של האישומים, בעיקר, בעבירות נגד גורמי רווחה וגורמים ממערכת אכיפת החוק והמשפט. על פי כתב האישום, המבקשת ביחד עם השניים האחרים, הפעילו מערך אתרי אינטרנט באמצעותם ביצעו, בין היתר, עבירות של פגיעה בפרטיות, הטרדות מיניות, לשון הרע, הפרת איסורי פרסום, שבחלק מהם פרסומים מזיקים ביחס לקטינים ופרסום פרטי נפגעי עבירות מין ועבירות של העלבת עובדי ציבור. בצמוד לכתב האישום הוגשה נגד המבקשת ושני הנאשמים האחרים, בקשה למעצר עד תום ההליכים. המבקשת נעצרה ביום 27.2.17 ושהתה במעצר במשך תקופה של למעלה משנתיים. המבקשת שוחררה ממעצרה על פי החלטת בית המשפט העליון, בתנאים מגבילים, ביום 2.5.19 (בש"פ 2847/19). בין יתר התנאים הוגבל השימוש באינטרנט על ידי המבקשת.

לפני בקשת המבקשת שהוגשה ביום 1.3.20, אשר כותרתה: "בקשה להסרת מגבלות מעצר". למעשה הבקשה שלפני הינה בקשה לעיון חוזר בתנאי שחרורה של המבקשת.

טיעוני הצדדים

הבקשה שלפני מנוסחת באופן לקוני והנימוק היחיד המופיע בה הוא: "בית המשפט מתבקש להשוות תנאים בין



המבקשת לנאשמים 1 ו-2 להם ניתנה גישה חופשית לאינטרנט משנת 2019.

בהחלטתי מיום 1.3.20 הוריתי לקבל תגובת המשיבה לבקשה. ואכן, ביום 8.3.18 הוגשה תגובת המשיבה. המשיבה מתנגדת לבקשה. לפי תגובתה, ההקלה בתנאי שחרורם של הנאשמים 2 ו-3 באה לאחר קבלת תסקירים משירות המבחן. לעומתם המבקשת סירבה ללכת לשירות המבחן, לפיכך טוענת המשיבה כי תתנגד לשינוי התנאים בלי לקבל תסקיר.

משכך, בהחלטה מיום 10.3.20, קבעתי דיון במעמד הצדדים ליום 12.3.20. לאחר החלטה זו, הגישה המבקשת ביום 11.3.20 בקשה למתן החלטה ללא קיום דיון. המבקשת ביקשה לבטל הדיון שנקבע ולתת החלטה ללא קיום דיון: "בהתייחס לתגובת המשיבה והחלטת כבוד השופט עופר גרוסקופף מיום 31.12.19".

למחרת היום הגישה המבקשת בקשה נוספת וכותרתה: "בקשה חוזרת לביטול הדיון ולמתן החלטה בבקשה להסרת מגבלות מעצר". הנימוק לכך, כפי שמצאה המבקשת לציין בבקשה, שכל רצונה הוא בהחלטה על מנת שתוכל לערער עליה לבית המשפט העליון שהרי, לתפיסתה, ממילא, אדחה הבקשה. מצאתי להתעלם מנימוק בלתי ענייני זה, או שמא אומר בלשון עדינה - בלתי ראוי.

בהחלטה מיום 16.3.20 הוריתי למבקשת להודיע לבית המשפט אם היא מסכימה שיתקבל תסקיר משירות המבחן שיתייחס לבקשתה. בתגובה, הגישה המבקשת תגובה מתלהמת, משתלחת, בלשון בלתי ראויה. לאחר שהחלטתי כי בקשתה לא תטופל אלא אם תתקן תגובתה, מיתנה המבקשת, במידה מסוימת, התנהלותה המילולית. סופו של עניין שהמבקשת מתנגדת לקבלת תסקיר.

כעת השאלה העומדת לדיון והחלטה היא האם יש מקום לבטל המגבלה והאיסור לעשות שימוש באינטרנט כפי הבקשה.

דיון והחלטה

אני סבור, שנקודת המוצא להכרעה במחלוקת שלפני היא בשתי החלטות של בית המשפט העליון שנתנו על ידי כב' השופט ע' גרוסקופף: האחת מיום 2.5.19 (בש"פ 2847/19 להלן - "ההחלטה הראשונה"), והשנייה מיום 31.12.19 (בש"פ 8065/19 להלן - "ההחלטה השנייה"). הואיל והנושא בו אנו דנים הוא המגבלה בשימוש באינטרנט אביא הדברים כמות שהם מתוך ההחלטות הללו.

בהחלטה הראשונה נקבע כך:

"19. ...



א. ...

"ב. במקום מעצר הבית לא תהיה כל גישה לרשת האינטרנט, לא באמצעות מחשב ולא באמצעות מכשיר אלקטרוני אחר (ובכלל זה מכשיר נייד). אין מניעה שבמקום מעצר הבית יהיה מחשב נייד שאינו מחובר לרשת האינטרנט.

ג. ...

ד. העוררת לא תעשה כל שימוש ברשת האינטרנט, לא ממקום מעצר הבית ולא מכל מקום אחר, לא במישרין ולא באמצעות אחר. למרות האמור לעיל, העוררת תהיה רשאית לבצע חיפוש במאגרים משפטיים מכוונים, ובלבד שדרך הגישה למאגרים אלה תאושר מראש על ידי המשיבה, או על ידי בית המשפט. כן תהיה העוררת רשאית לערוך חיפוש ברשת האינטרנט באמצעות עורך דינה, או מפקח אחר שיאושר על ידי בית המשפט לעניין זה. מובהר בזאת לעוררת ולמסייע בידה כי במסגרת החיפוש הללו מותר לעוררת להוריד כל מידע אך אסור לה להעלות מידע לרשת האינטרנט".

בהחלטה השנייה נקבע כך:

"סוף דבר: דין הערר להתקבל בעיקרו. תנאי שחרור העוררת לחלופת מעצר שנקבעו בפסקה 19 בהחלטתי מיום 2.5.2019 יבוטלו, ותחתם יבואו תנאי השחרור המפורטים להלן:

א. העוררת לא תפרסם מידע מסוג כלשהו באמצעות רשת האינטרנט.

ב. מבלי לגרוע מכלליות האמור בס"ק א', העוררת תמנע ממשלוח הודעות באמצעות רשת האינטרנט ומפרסום כל סוג של מידע, ובכלל זה הודעות, תמונות וסרטים, ברשת האינטרנט.

ג. מובהר כי האמור לעיל מתייחס הן לפרסום מידע במישרין על ידי העוררת, והן לפרסום מידע באמצעות אחר".

עוד ראוי לציין תוך הדגשה כי בהחלטה השנייה הנ"ל (בפסקה 6), בחן בית המשפט את תנאי שחרורם של שני הנאשמים האחרים, והחלטתו כאמור באשר למבקשת באה בעקבות בחינה זו. משמע, בית המשפט העליון מצא כי באיזון הראוי במקרה שלפניו יש לערוך הבחנה בין שני הנאשמים האחרים לבין המבקשת.

כיום המבקשת עותרת לשינוי ההחלטה השנייה באופן שיוסרו כליל מגבלות השימוש באינטרנט.

מלכתחילה סברתי כי ככל שעותרת המבקשת לשנות מתנאי שחרורה, לנוכח מהות תנאי שחרור, דהיינו תנאים העומדים



ביחס ישר למסוכנותה כפי שנקבעה בעבר, ראוי שהדבר יבחן לאחר קבלת תסקיר. אלא כפי העולה מתוך ההחלטה הראשונה, נמצא כי בנסיבות המקרה לנוכח אי האמון של המבקשת בשירות המבחן, אין להתנות דיון בבקשה בקבלת תסקיר. לנוכח דברים אלה, גם בבקשה שלפני לא אתנה דיון בבקשה בקבלת תסקיר.

ככל שאני שוקל השיקולים הצריכים לעניין מסוכנותה של המבקשת כפי שנקבע בהחלטות קודמות, הדרך לאיון המסוכנות הנשקפת מעובדות כתב האישום, חלקה של המבקשת בפרשה על פי המפורט בכתב האישום, והשימוש על פי כתב האישום באופן פוגעני וקשה בעובדי ציבור באמצעות האינטרנט, לא מצאתי לקבל הבקשה. אני סבור כי מגבלת השימוש באינטרנט כפי שקבע בית המשפט העליון בהחלטה השנייה, לאחר ששקל השיקולים הרלבנטיים בקשר למגבלת השימוש באינטרנט אל מול שני הנאשמים האחרים, חייבת להישאר גם כיום.

סוף דבר, שאני דוחה הבקשה.

המזכירות תעביר החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג אדר תש"פ, 19 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.